

LA REVOLUCIÓ EN RÚSSIA

Lev Trotski

(*Novi Mir*, 16 de març de 1917)

Versió catalana feta per Alejo Martínez des de: "La revolución en Rusia", en 1917. *Escritos en la revolución*, Centro de Estudios, investigaciones y publicaciones "León Trotsky", Buenos Aires, 2007, pàgines 33-35.

El que està passant actualment en Rússia entrarà en la seua història com un dels seus més grans esdeveniments. Els nostres fills, néts i besnéts en parlaran com l'inici d'una nova era en la història de la humanitat. El proletariat rus s'ha aixecat contra el més criminal dels règims, la negació mateixa del govern. El poble de Petrograd s'ha aixecat contra la més vergonyosa i sagnant de les guerres. La guarnició de la capital ha enarborat la bandera roja de la revolta i la llibertat. Els ministres del tsar són detinguts. Els ministres de Romanov, els amos de l'antiga Rússia, els organitzadors de l'opressió panrusa, són tancats a les presons les portes de les quals només s'obrien, anteriorment, per als combatents proletaris. La potent allau de la revolució està en ple impuls. Cap força humana podrà detenir-la.

Segons un comunicat telegràfic, un govern provisional està en el poder, constituït per representants de la majoria de la Duma sota la presidència de Rodzianko. Aquest govern provisional (comitè executiu de la burgesia liberal), no participa en la revolució, no l'ha convocada ni la dirigeix. Rodzianko i Miliukov han estat portats al poder per la primera onada de l'ascens revolucionari. Temen abans que res ésser deglutits per ella. En ocupar els llocs dels ministres detinguts, els líders de la burgesia liberal estan disposats a donar per acabada la revolució. Però aquesta només ha començat. Les seues forces no són les escollides per Rodzianko i Miliukov i la revolució no trobarà els seus caps en el comitè de la Duma del 3 de juny.

Les mares famolenques de fills famolencs tendiren les seues afeblides mans vers les finestres dels palaus, i les malediccions d'aquestes dones s'han fet escoltar com el senyal de la revolució. Aquest és el començament dels esdeveniments. Els obrers de Petrograd feren el senyal d'alarma. Centenars de milers de treballadors que saben construir barricades, s'expandiren pels carrers. Aquesta és la força de la revolució. La vaga general ha sacsat el potent organisme de la capital, paralizat el poder i atrapat el tsar en un dels seus refugis daurats. Aquest és el camí de la revolució. La guarnició ha respost a la crida de les masses insurgents i ha fet possible la primera conquesta del poble. L'exèrcit revolucionari serà el que pronunciarà les paraules decisives en els esdeveniments de la revolució.

Les nostres informacions són incompletes. Ha hagut lluita. Els ministres del tsar no s'han rendit sense combat. Telegrames arribats de Suècia ens parlen de ponts volats, de xocs als carrers, d'aixecaments a les ciutats de províncies. La

burguesia ha pres el poder per a “restablir l’ordre”. Són les seues pròpies paraules. El primer manifest del govern provisional invita els ciutadans a la calma i al retorn pacífic als seus treballs. Com si el treball depurador del poble hagués acabat, com si la granera de ferro de la revolució hagués alçat totes les immundícies que els segles han acumulat al voltant del tron deshonorat de la dinastia Romanov.

No, Rodzianko i Miliukov parlen massa ràpid de pau i no serà demà que la calma regnarà sobre la Rússia tremolosa. A poc a poc, la nació es dirigirà (tots els oprimits, els espoliats, els humiliats) sobre l’extensió il·limitada de la presó dels pobles. Els esdeveniments de Petrograd només són el principi!

Al capdavant de les masses populars, el proletariat compleix el seu deure històric: ell traurà la monarquia i la reacció dels seus amagatalls i tendirà la mà als treballadors d’Alemanya i Europa. Perquè cal liquidar no sols el tsarisme, sinó també la guerra. La segona onada revolucionària ja es desenrotlla per damunt dels caps de Rodzianko i Miliukov, els quals estan ocupats en el manteniment de l’ordre i d’acord amb la monarquia. La revolució extraurà del seu si el poder, l’òrgan revolucionari del poble marxant vers la victòria. Les grans batalles, els grans sacrificis estan encara per venir. Només després tindrem la victòria total, la victòria triomfal.

Els últims telegrams, provinents de Londres, anuncien que el tsar Nicolau vol abdicar a favor del seu fill. La reacció i el liberalisme volen així salvar la monarquia i la dinastia. Molt tard, és massa tard! Els crims foren massa grans, els patiments foren massa monstruosos i l’explosió de la fúria popular és massa gran.